

tiste, den politisk klogeste. Det fremgaar af det, der her er paavist, og det har det ærede Medlem selv erkjendt i sin Færd tidligere; det kan han ikke komme fra nu, og jeg haaber i alt Fald, at det ved det, der her er fremdraget, skal staa saa klart, at det ikke skal være muligt at komme bort deraf. Det ærede Medlem er i sin Tale endogsaa gaaet et Skridt videre. Han har sagt, at han indrømmer, at Folkethinget er berettiget til ved den Maade, hvorpaa det behandler den midlertidige Lov, at sørge for, at Opløsningerne eller Hjemsendelserne komme paa de Tidspunkter, der efter Folkethingets Mening ere de mest hensigtsmæssige. Men det er netop det, hvorefter det her dreier sig, og det er jo netop det rigtige Hovedsynspunkt for Behandlingen af den midlertidige Lov, det eneste Synspunkt. Det politiske Synspunkt er det i dette Dieblift: Er det hensigtsmæssigt for at kunne fortsætte Modstanden mod det provisoriske System at gaa til Forkastelse af den midlertidige Lov, eller er det fuldstændig politisk uforsvarligt? Det er Spørgsmaalet. Nu siger det ærede Medlem: Det gjør slet ikke Noget, thi ganske vist kan Regjeringen hjemsende eller opløse; den behøver ikke at opløse — den kan maaske kun hjemsende os og udstede en kongelig Resolution — men hvad gjør det? Skulle vi gaa af Veien for Hjemsendelse og Opløsning? Skulle vi overhovedet bryde os om noget Saadant? Ja, her er ikke Tale om at vise nogensomhelst Art af Mod, men jeg paastaar meget bestemt, at det Folkething, der ikke tager det Spørgsmaal under Overveelse, idet det vil gjøre noget Saadant, er aldeles ikke politisk modent; det veed ikke, hvad det gjør. Det skal netop overveie, hvad der er klogest, og hvad der gjør Folkethinget stærkest i Kampen mod det provisoriske System, enten at gaa til en Forkastelse nu, der medfører ikke blot Hjemsendelse i Aar, men tvinger til ogsaa i Fremtiden at lade sig hjemsende den Dag, Regjeringen vil, eller at gaa en Veie, der gjør det muligt for Folkethinget, som det ærede Medlem selv har sagt, at fastholde sin Taktik, at holde sin Taktik i sin egen Haand, saa at det selv er Herre over, paa hvilken Tid det vil fremme Loven, og paa hvilken Tid det vil hjemsendes. Nu tror det ærede Medlem, at det er ligegyldigt, det ærede Medlem har forøvrigt udtalt dette, skjøndt han væsentlig gif uden om det, der er Hovedspørgsmaalet, nemlig Følgen af en saadan Handling, ikke blot for i Aar, men for andre Aar, og den bindende Konsekvens, der vilde ligge i, at Folkethinget en Gang efter hans Anbefaling gif hen og vedtog en saadan Dagsorden og dermed forkastede den midler-

tidige Lov. Det Bindende, der vilde ligge dert, og Konsekvensen for følgende Aar, sprang han over; han talte kun om i Aar.

Men jeg siger, selv i Aar vilde det være en utrolig Handling, om Folkethinget gjorde det. Thi hvad vilde Følgen deraf blive? Det ville de Herrer meget let kunne se. Følgen vilde blive den, at Folkethinget slog ud af Demokratiets Haand det eneste Middel, hvorigjennem det er i Stand til at bekæmpe Regjeringen, ikke blot de provisoriske Love, men ogsaa de provisoriske Forslag til Udvidelse af Kjøbenhavns Befæstning. Der, som Folkethinget nu gjør dette, og altsaa selv tager Skylden og giver Regjeringen Baaben i Hænde, hvorefter den er nødt til at sende Folkethinget hjem, saa er derigjennem Regjeringen fritaget for at faae sit Middelgrundsført behandlet her i Thinget, og for at faae Finantsloven behandlet her i Thinget. Og vi vide, hvorledes Regjeringen behandler den Slags Ting; vi have set for et Aar Aar siden, hvad Følgen blev. Følgen blev ikke anden end den, at Regjeringen ganske rolig fremsatte som Provisorium alle de Udgifter, den selv havde foreslaaet, og gif til det under Paaberaabelse af, at Folkethinget ikke havde villet forhandle, medens det er aldeles utvivlsomt, at netop under de nuværende Forhold en Forhandling netop her af Middelgrundsførtet — for ganske særlig at nævne det — en Paavisning af, hvad dette Ført duede til eller ikke duede til, en Fremdragen af alle Grunde mod det, vilde være overordentlig generende for Regjeringen og overhovedet gjøre, hvad der kan gøres mod Kjøbenhavns Befæstning. Alt derte vil det ærede Medlem ved sit Forslag afsparre Folkethinget fra. Jeg kan begribe, at Høire og Regjeringen ere ham uhyre taknemmelige derfor; thi det vil fri dem fra den største Ubehagelighed, som kan vente dem i denne Samling.

Naar jeg altsaa skal samle alle de Grunde, der ere anførte for og imod, ser jeg ikke rettere, end at der ikke er en eneste af alle de Grunde, det ærede Medlem har anført, som praktisk har nogensomhelst Bægt, og som kan bevæge Folkethinget til at fravige den Holdning, som han selv for 2 Aar siden indtog. Det ærede Medlem har skiftet sin Politik, fordi han ikke i Diebliftet tænker paa at bekæmpe Høire, men sine egne Meningskæller. Til det kan det maaske bruges — man maa jo have et Særstandpunkt, selv om det er et daarligt Standpunkt, i Strid med, hvad man selv har sagt. Med Hensyn til den midlertidige Lov kommer jeg til en Konklusion, der er stik modsat af den, det ærede Medlem kom til, nemlig at der kun er een